

Namikolinx
ON RANKKAA
OLLA ~~TYHÄ~~
. Iina Thomsson

Opi arvostamaan itseäsi

Minerva

**ON RANKKAA
OLLA ~~TYHÄ~~**

Namikolinx
&
Iina Thomsson

.....

**ON RANKKAA
OLLA TYHMÄ**

.....

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

www.minervakustannus.fi

© Namikolinx, Iina Thomsson ja Minerva Kustannus, 2024
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Kansi: Emilia Mensalo / Taittopalvelu Yliveto Oy

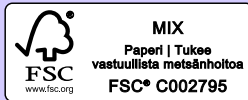
Kuvitus: Miguel Francisco

Ulkoasu ja taitto:

Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-881-0

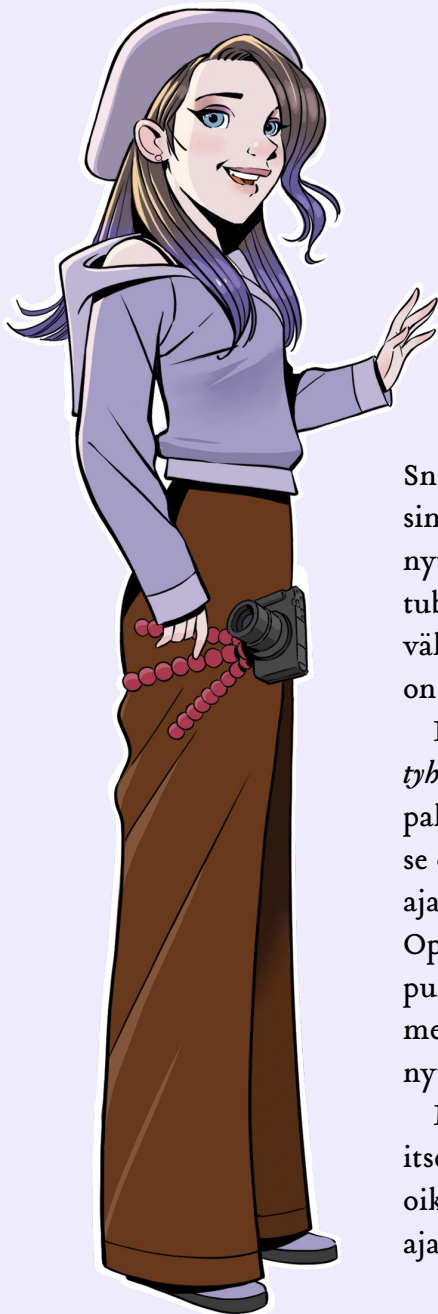
Painettu EU:ssa.

Sisällys

1. Lapsuus	9
2. Oma blogi ja eka tubekanava	12
3. Internetin vaarat	8
Kaikki netissä ei ole totta	22
Ohjeita nuorelle nettiin	25
4. Koulu ja huonommuuden tunne	26
Oppimisvaikeus	30
Kouluarvosanat eivät määritä arvoasi ihmisenä	35
5. Kiusaaminen	42
Oudot ja normot	49
6. Kaverit	55
Sosiaaliset tilanteet	58
Lokerointia	60
7. Miten olla oma itsensä?	62
8. Uratarina	66
Osaksi videoverkostoa	71
Statusta	75
Unelmien yhteistyö	79
Kutsu Japanin televisioon	81
Fanit	87
Tärkeimpiä etappeja uralla ja elämässä ..	95

9. Pelkojen voittaminen	98
Pelkona cancelointi	99
Kameralle puhumisen pelko	102
Aikuistumisen pelko	104
10. Positiivinen ajattelu	108
Ahdistuskausi	110
Vinkkejä positiivisempaan ajatteluun ..	116
Perheen merkitys	118
11. Laulamisen pelko	123
Laulupelko syntyy	125
Laulutunneille	128
Laulukoulun vaihto	130
Ensimmäistä kertaa esiintymään	132
On ok tehdä virheitä	139
12. Mitä susta tulee isona?	144
Kiitokset	147

Moi ja tervetuloa tämän kirjan pariin!

Olen Miranda, suomalainen sisältötuottaja, syntynyt 9.9.1999. Suomessa minut tunnetaan paremmin nimimerkillä Namikolinx. Teen lifestyle-sisältöä ja pelivideoita YouTubeen, TikTokiin, Instagramiin, Snapchatiin ja Twitchiin. Julkaisin ensimmäisen tubevideoni 13-vuotiaana, ja nyt takana on jo yli kymmenvuotinen ura tubettajana. Kanavieni tärkein tavoite on välittää positiivista fiilistä katsojille, joita on vuosien aikana kertynyt yli 100 000.

Kirjan nimeksi tuli *On rankkaa olla tyhmä*. Se on ajatus, jota olen pyöritellyt paljon mielessäni. Erityisesti siksi, että se ei ole totta. Kuka on istuttanut tämän ajatuksen minun päähäni? Kiusaajat? Opettajat? Tunteettomat netissä? Olen puhunut huonommuuden tunteesta sokekanavissani ja YouTube-videolla – ja nyt olen myös kirjoittanut siitä kirjan.

Meille kaikille käy joskus niin, ettei itse tajua jotain tai ei tule ymmärretyksi oikein. Tämä kirja on juuri sinulle, joka ajattelet olevasi yksin näiden ajatusten

kanssa. Sinulle, joka et pärjännyt helpolla koulussa. Sinulle, joka olet joutunut kiusatuksi tai et uskalla olla täysin oma itsesi. Tämä kirja auttaa sinua vihdoinkin uskomaan itseesi, osaamiseesi ja mahdollisuuksiisi.

Kirja koostuu 12 luvusta, joissa kerron oman tarinani. Miten harrastuksesta tuli vahingossa työ, millaisia haasteita kohtasin oppimisvaikeuden kanssa ja kuinka selvisin koulu-kiusaamisesta? Nyt olen se tyyppi, joka uskaltaa unelmoida isosti eikä anna muiden lannistaa.

Uskallan elää juuri itseni näköistä elämää, ja toivon, että kokemukseni inspiroisivat myös sinua muovaamaan elämästäsi juuri sinun näköisesi!

1. Lapsuus

Olin noin kuusivuotias, kun äiti antoi minun ensimmäisen kerran kokeilla kameraansa. Innostuin heti. Tuolloin en tajunnut, että kuvia ja videoita voisi myös tallentaa esimerkiksi kovalevyille, joten poistin niitä sitä mukaa, kun kamerasa loppui tallennustila. Aluksi kuvasin pienellä pokkarikameralla, mutta pian sain käyttää myös isoa järjestelmäkameraa. Videoiden tekeminen saattoi kestää useita päiviä. Asettelin ensin kaikki videolla esiintyvät lelut paikoilleen, ja vasta seuraavana päivänä pääsin kunnolla kuvaamaan.

Kun olin ensimmäisellä luokalla, äiti esitteli minulle ilmaisen videoiden editointiohjelman, Windows Movie Makerin. Olin siitä todella innoissani. Tutustuin ohjelmaan kokeilemalla kaoottisesti kaikkea mahdollista, ja opin käyttämään sitä päivässä. Rakastin lapsena tarinoiden kertomista, ja innostuin heti editoimaan omia elokuvia. Pakotin äidin ja isän katsomaan jopa parin tunnin mittaisia leffoja, joissa seikkailivat Littlest Pet Shop -liluni. En käsikirjoittanut juonta etukäteen, vaan keksin tarinaa samalla kun kuvasin sitä. Onneksi vanhempani ovat kärsivällistä sorttia! Lopulta elokuvia kertyi useita kovalevyllisiä.

En tiedä olisinko ikinä kiinnostunut videoiden tekemisestä, jos äiti ja ukki eivät olisi olleet aikoinaan niin innoissaan kameroista ja kaiken maailman teknisistä vempeleistä. Tietokoneita alkoi tulla tavallisten ihmisten koteihin äidin lapsuudessa, ja hän pääsi ensimmäisten joukossa kokeilemaan uusia tietokonepelejä sekä erilaisia elektronisia laitteita. Valokuvaaminen on ollut iso osa äidin sekä ukin elämää. He ovat aina olleet innokkaita kuvaajia. Heidän arkistoistaan löytyy vanhoja videoita, jotka on kuvattu jo ennen minun olemassaoloani. Ne ovat tavallaan kuin vanhanaikaisia vlogeja.

Lapsuuteni oli huoletonta aikaa. Olin todella positiivinen lapsi, ja tuntuu, ettei minua nolottanut mikään. Olin myös erittäin luova, ja pääsin toteuttamaan sitä omalla tavallani. Äiti on ammatiltaan AD eli Art Director, ja hän on työskennellyt muun muassa taiteellisena johtajana. Iskä on koulutautunut muotoilijaksi. Molemmat vanhempani ovat myös muusikoita, joten musiikista tuli jo varhain osa elämäni. Olin lapsena kiinnostunut monenlaisesta ja kokeilinkin useita harrastuksia. Harrastin muun muassa tanssia ja piirtämistä, ja tein omia sarjakuvia sekä äidin kanssa omia biisejä. Joskus pääsin käymään myös äidin työpaikalla Helsingissä. Hän teki tuolloin Anttilan lehtikuvastoja, ja sain myös itse kokeilla lehden tekemistä lapsena. Sen kautta tutustuin muun muassa kuvankäsittelyohjelma Photoshopin käyttöön.

Äiti suunnitteli myös erilaisia valokuvauksia kuvastoa varten, ja pääsin itse osaksi näitä kuvauksia parikin kertaa. Ensimmäisen kerran vauvana ja myöhemmin noin viisivuotiaana. Vaikka olin toisellakin kerralla tosi nuori, kuvaukset ovat jääneet hyvin mieleen. Kyse oli Baby Born -lelun

mainoskuvauksista, ja minun tehtäväni oli tietenkin leikkiä nukella. Mutta minä vihasin Baby Borneja! Halusin kuitenkin suoriutua työtehtävästäni hyvin, joten näyttelin parhaani mukaan iloista. Esitys meni läpi ja sain paljon kehuja!

Viihdyin lapsena hyvin itsekseni, ja äiti oli tuolloin yksi parhaista ystävistäni. Kesäisin meillä oli tapana lähteä autolla seikkailemaan ympäri Suomea, ja kiersimme läpi eri taidemuseoita. Päiväkodissa huomasin, että muut lapset arastelivat aikuisia ja leikkivät mieluiten keskenään. Minä taas tykkäsin höpötellä aikuisille. Minusta oli kiva saada heidät nauramaan, ja nautin myös saamastani huomiosta. Samalla tajusin, että voin oikeastaan tehdä ja sanoa mitä tahansa sillä verukkeella, että olen vasta lapsi. Olin siis aika kelmi!

Tämän kirjan ei ole tarkoitus olla elämäkertä, joten jos tahdot tietää enemmän elämästäni ja lapsuuteni metkuista, käy tässä välissä katsomassa kanavaltani Draw My Life -video. Siitä saa hyvän kokonaiskuvan elämäni isoimmista jutuista.

**Klikkaa tästä Draw My Life
-videoon:**

2. Oma blogi ja eka tubekanava

.....

Vuonna 2007 julkaistiin suomeksi nuorille tytöille suunnattu goSupermodel-nettipeli, jossa oli mahdollista luoda oma mallihahmo, pelata minipelejä ja jutella muiden pelaajien kanssa foorumeilla. GoSupermodeliin muodostui tiivis Pullipkeräilynukkeharrastajien yhteisö, jossa olin itsekin mukana.

Pullipit ovat noin 30 senttiä pitkiä, isopäisiä nukkeja, joiden ulkonäköä pystyi kustomoimaan mielensä mukaan. Koelmassani oli lopulta yhteensä seitsemän nukkea, joista jokainen oli sadan euron arvoinen. Olin keksinyt niille kaikille oman monimutkaisen taustatarinan. Halusin jakaa niiden tarinaa foorumilla oleville kavereille, ja tätä tarkoitusta varten perustin vuonna 2011 ensimmäisen oman blogini, Namikon Nuket. Blogissa kirjoitin ja kuvitin nukkejeni tarinaa. Seurasin tietysti myös ystäväieni blogeja, joissa he kertoivat nukkejensa seikkailuista.

Pian halusin myös kuvata videoita nukeistani, mutta jotta pystyin liittämään videot blogiin, minun oli luotava YouTube-kanava. Namikon Nuket -niminen kanava löytyy yhä YouTubesta. Se oli ensimmäinen kerta, kun jaoin tekemiäni videoita nettiin muiden nähtäväksi. Nukkeblogini nousi

lopulta Suomen tunnetuimpien joukkoon, mikä johtui varmasti osittain siitä, että Suomen nukkepiirit ovat melko pienet. Olen aika ylpeä siitä, että videoni ovat edelleen ensimmäisiä tuloksia hakusanalle ”pullip music video”. Videoiden kommentoissa ihasteltiin paljon sitä, kuinka suomalaisena olin noussut niin suosituksi. Mutta kun olin päässyt niin sanotusti huipulle nukkepiireissä, aloin kaivata nopeasti jotain uutta tavoiteltavaa.

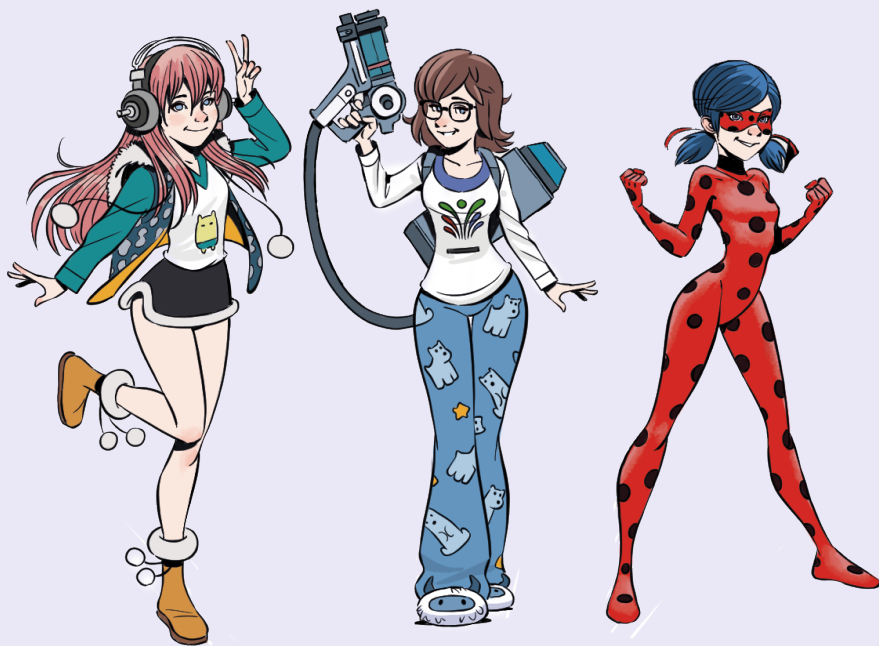
Pian nukkepiirin ympärille muodostui myös japanilaisen katumuotiin keskittynyt yhteisö. Se sai innoituksensa siitä, että nuket olivat lähtöisin Japanista ja niiden vaatteet olivat usein Japanin katumuodin mukaisia. Sitä kautta kiinnostuin enemmän muodista ja halusin jakaa kuvia myös omista asuistani. Tätä varten loin tilin Instagramiin ja perustin uuden Pastelli Pamela -nimisen blogin, jossa keskityin nukkejen sijaan pelkästään katumuotiin ja asukuviin. Blogissa kerroin omasta elämästäni sekä uudesta harrastuksestani, cosplaysta, jonka aloitin yläkoulun alussa. Cosplay on lyhenne sanoista

costume play, ja sekin on lähtöisin Japanista. Siinä ideana on pukeutua esimerkiksi jonkin sarjan tai pelin hahmoksi, ja sitten asuja esitellään cosplay-tapahtumissa, jotka ovatkin vähän niin kuin suuria naamiaisia. Asut tehdään usein itse, mutta niitä voi ostaa myös valmiina netistä. ”Cossauksesta” tuli iso osa blogini sisältöä, joten pohdin, saisinko tehtyä tästäkin aiheesta videoita. Se tuntui kuitenkin aika uudelta, sillä silloin minun olisi pitänyt kuvata myös itseäni, enkä osannut esiintyä ollenkaan kameran edessä.

Katumuotiblogin perustamisen jälkeen vietin entistä enemmän aikaa YouTubessa, jossa törmäsin erilaisiin tanssivideoihin. Pian halusin myös itse kokeilla sellaisen tekemistä. Olin tuolloin hyvin inspiroitunut brittiläisestä tubettaja Abipopista, joka myös teki kanavalleen tanssivideoita. Ihailin Abipopia niin paljon, että lopulta kopioin hänen hiustyyliänsäkin. Värjäsin mustat hiukseni vaaleiksi ja aloin pitää niitä aina sa-paroilla.

**Klikkaa tästä mun kanavan
ensimmäiseen videoon:**

Sain tubettamiseen paljon vaikutteita Abipopilta. Hänen inspiroimanaan päädyin lisäämään ensimmäistä kertaa Pastelli Pamela -blogiini tanssivideon, jossa esiinnyin omilla kasvoillani. Tätä varten oli kuitenkin luotava uusi YouTube-kanava, sillä en halunnut lisätä tanssivideota nukkevideoiden sekaan. Niinpä perustin uuden YouTube-kanavan vuonna 2013. Annoin sen nimeksi Namiko Kawaii. *Kawaii* on japania ja tarkoittaa 'söpöä'. Julkaisin tälle kanavalle myös muita kuin tanssivideoita. Kuvasin muun muassa huoneistani löytyviä tavaroita, jotka olivat mielestäni kivoja ja söpöjä. Kuvasin myös videoita, joissa arvostelin japanilaisia karkkeja. Pikkuhiljaa siirryin blogista kokonaan YouTube'n puolelle.

Myöhemmin vaihdoin tämän YouTube-kanavan nimen muotoon Namikolinx. Sama kanava on siis nykyinen YouTube-kanavani, joka täytti juuri 10 vuotta. Mutta miten päädyin nimeen Namikolinx? Nimi koostuu monesta osasta. Namiko oli alun perin goSupermodel-mallini nimi. Halusin silloin hahmolleni jonkin hienon nimen enkä mitään Kissatytöt123-tyylistä viritystä. Nimi ei myöskään saanut olla oma, koska olin silloin vielä niin nuori. Muistan, kuinka kävin nimeä suunnitellessani läpi erilaisia nimilistoja. Kaikki Japaniin liittyvä kiinnosti minua kovasti, joten tutkin tietysti japanilaisia nimiä. Halusin löytää japanilaisen nimen, joka kuulostaisi suomeksikin hauskalta. Lopulta löytyi Namiko.

Päätin luoda samalla nimellä Instagram-tunnuksen. Namiko-käyttäjänimi oli jo varattu, joten päätin lisätä nimimerkin perään loppuliitteen Lin. Seurasin tuolloin *W.I.T.C.H.*-animaatiosarjaa, josta poimin suosikkiahmoni

Hay Linin sukunimen Namiko-nimen perään. Käytin Namikolin-nimeä pitkän aikaa. Jossain vaiheessa oli yleistä luoda Instagramiin varatili siltä varalta, että päätili esimerkiksi hakkeroidaan. Varakäyttäjien nimimerkeissä oli tapana hyödyntää omaa käyttäjänimeä, mutta lisätä siihen jostain pientä, esimerkiksi kirjain X kuvastamaan, että kyseessä oli varakäyttäjä. Loin itsekin tällaisen varatilin nimimerkillä Namikolinx. Lopulta vaihdoin alkuperäisen Namikolin-tilini nimeksi Namikonnuket ja julkaisin sinne pelkästään nukkejuttuja. Sen sijaan Namikolinx-käyttäjistä tulikin vahingossa pääkäyttäjätilini, jonne postailin selfieitä sekä asukuviani.

YouTubessa käytin nimeä Namiko Kawaii aika pitkään, varmaankin kahden vuoden ajan. Nimen vaihtaminen jännitti minua todella paljon. Tässä kohtaa kanava oli alkanut kerätä yleisöä, ja muistaakseni olin juuri saanut 10 000 tilaajaa täyteen. Mietin, muistaisiko kukaan enää minua, jos menisin nyt vaihtamaan koko kanavan nimen. Lopulta totesin, että jos en nyt vaihda sitä nimeä, se on ikuisesti Namiko Kawaii. Ja näin kanavan nimeksi tuli Instagram-käyttäjänimeni Namikolinx, ja siitä lähtien se on ollut nimimerkkini melkein joka paikassa. Mutta palataan vähän myöhemmin siihen, miten kanavastani tuli suosittu ja minusta täyspäiväinen tubettaja ja sisällöntuottaja.

3. Internetin vaarat

.....

Olen miettinyt paljon sitä, aloitinko sosiaalisen median ja YouTube-videoiden tekemisen omilla kasvoillani liian nuorena. Monen sosiaalisen median alustan ikäraja on 13 vuotta, ja sen ikäisenä myös minä aloitin niiden käytön. Some on antanut minulle niin paljon mahdollisuuksia, ja pitkä kokemukseni on kyllä tuottanut hedelmää. Olen löytänyt netistä oman yhteisön, ystäviä ja uusia innostavia harrastuksia. Enemmän olen saanut tästä siis positiivisia kokemuksia kuin negatiivisia. Olen kiitollinen, että sain toteuttaa itseäni nuorena juuri niin kuin halusin. Kuitenkin nyt aikuisena on vaikeaa olla ajattelematta internetin mukanaan tuomia vaaroja. Internetissä täytyy nimittäin olla aika hyvä ymmärrys siitä, mikä on ok ja mikä ei. Mikä on totta ja mihin ei kannata uskoa? Kunhan nämä ymmärtää, uskon kaiken sujuvan ihan hyvin.

Lapsena olin kiinnostunut monesta sosiaalisesta nettipeleistä kuten Habbo Hotelista, MovieStarPlanetista ja goSupermodelista. GoSupermodel oli näistä ehdoton suosikkini. Se oli sellainen nuorten tyttöjen oma paikka, mikä mielestäni toi peliin turvallisuutta. Nykyään esimerkiksi Momio-niminen

pelejä taitaa olla tällainen vastaava lapsille turvallinen sosiaalinen nettipeli. Yksi ensimmäisistä käyttämäistäni sosiaalisista nettipelieistä oli Littlest Pet Shop Online, jota pääsi pelaamaan vain, mikäli omisti tietynlaisen pehmolelun. Sen mukana tuli koodi, jolla kyseisen pehmolelun sai aktivoitua pelilihakseen. Peli oli selvästi lapsille tehty, ja esimerkiksi chatissa pystyi juttelemaan kavereiden kanssa vain valmiiden lauseiden avulla. Minua se ärsytti, joten kun pelasimme peliä parhaan ystäväni kanssa, puhuimme usein samaan aikaan Skypessä. Tämä oli vuosia ennen kuin siirryimme käyttämään Discordia.

Skype oli ohjelma, jolla pystyi soittamaan puheluita ja videopuheluita sekä viestittelemään. Jokaisella käyttäjällä oli oma Skype-tunnus, ja sen avulla kaverit pystyi löytämään ohjelmasta ja lisäämään kontaktiksi. Periaatteessa ei siis pitäisi olla mahdollista, että joku tuntematon tulee tällä alustalla juttelemaan, mutta aina välillä sain viestejä joltain ulkomaalaisilta, jotka vaikuttivat boteilta. Yksi tuntemattomista ei kuitenkaan ollut botti, vaan ihan oikea ihminen. Hän laittoi viestin, jossa luki vain ”moi”. Ilmeisesti viestejä pystyi lähettämään myös muille kuin jo olemassa oleville kontakteille. En kuitenkaan ollut käyttänyt tuohon aikaan Skypeä enää vuosiin enkä jakanut käyttäjätunnustani missään, joten ajattelin, että viestin täytyy olla joltakulta tutultani. Niinpä vastasin hänelle: ”Hei, kuka olet?”

Keskustelu eteni normaalisti, enkä totta puhuakseni muista yksityiskohtia. Tajusin kuitenkin sen, että kyseessä oli vanhempi mieshenkilö, jota en tuntenut, ja joka oli varmaan arvannut käyttäjänimeni somesta. Niinpä en ollut kiinnostunut

juttelemaan hänelle takaisin. Kyseessä ei ollut ensimmäinen kerta, kun tuntemattomat laittoivat minulle viestiä. Etenkin Instagramissa sain vierailta käyttäjiltä viestejä aika paljon. Olin hyvin varovainen tämän tyyppin kanssa.

Mies jatkoi juttelua, vaikka en vastannutkaan hänelle juuri mitään. Hän tiesi, että olen osallistumassa Desucon-tapahtumaan, ja sanoi tulevansa sinne itsekin. Sitten hän totesi, että meidän pitäisi tavata siellä. Desucon on Lahdessa järjestettävä Japanin kulttuuriin ja animeen keskittyvä tapahtuma. Aikaisemmin Desucon oli suunnattu kaiken ikäisille, mutta sittemmin siitä tuli ensimmäinen ja tähän asti ainoa alaikäisiltä kielletty con-tapahtuma Suomessa. Sanoin miehelle aika suoraan, että en ollut kiinnostunut tapaamaan häntä, ja tässä kohtaa minun olisikin pitänyt blokata hänet kokonaan. Sen sijaan jatkoin hänen ignooraamistaan.

Seuraavaksi hän jatkoi yksinpuheluaan avautumalla parisuhde- ja mielenterveysongelmistaan sekä kaikesta, mistä hän milloinkin sattui olemaan vihainen. Hän puhui todella halventavaan sävyyn kumppanistaan, jonka oletin olevan hänen vaimonsa. Pian mies myös suuttui siitä, että en vastannut. Päädyin toteamaan, etten pidä siitä, kuinka ilkeään sävyyn hän puhui muista, ja että en halunnut puhua hänelle. Seuraavaksi mies alkoi pahoitella käytöstään ja kertoi jättävänsä vaimonsa ja lapsensa vuokseni. Vastasin hänelle, että oletko ihan hullu. Olisi pitänyt raportoida koko tyyppi Skypelle.

Tapahtumaan oli onneksi tulossa paljon kavereitani, ja kerroin heille miehestä etukäteen. Sanoin, että tämä henkilö ahdistaa minua ja nyt täytyy olla varovainen. Jos joku outo tyyppi lähestyy, niin vetäkää minut pois tilanteesta!

Voita pelkosi ja elä just itsesi näköistä elämää!

Miksi välillä tuntee itsensä tyhmäksi?

Kuka sellaisen ajatuksen päähämme on saanut?

YouTube-tähti Namikolinxin polku ei ole ollut helppo. Esteinä on ollut niin oppimisvaikeuksia, koulukiusaamista kuin muusertavaa ahdistustakin. Tämä kirja on kirjoitettu jokaiselle, joka ajattelee olevansa yksin samanlaisten ajatusten kanssa. Niille, jotka eivät ole pärjänneet helpolla koulussa, ovat kokeneet kiusaamista tai eivät uskalla olla täysin oma itsensä.

Tässä kirjassa ”Nami” kertoo, miten hänestä lopulta kasvoi sellainen tyyppi kuin hän tänä päivänä on. Nämä kokemukset voivat inspiroida myös sinua muovaamaan elämästäsi itsesi näköisen!

ISBN 978-952-375-881-0

9 789523 758810

N17.3

minerva

www.minervakustannus.fi